

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. C.

przeciwko A. K.

o ustalenie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego,

3) przyznaje adw. T. S. ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, www.sn.pl; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r.,

sygn. akt I CSK 111/09, www.sn.pl; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Skarżący odniósł tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do rozbieżności w orzecznictwie, dotyczących wykładni art. 435 § 1 k.c. i pojęcia zakładu wprowadzianego w ruch za pomocą sił przyrody, a także do art. 415 k.c. i odpowiedzialności deliktowej pozwanego prowadzącego zakład wulkanizacyjny, w którym w chwili wypadku powód świadczył usługi na podstawie umowy zlecenia. Niemniej jednak, przedstawionym wywodem prawnym nie wykazał zasadności wniosku.

Wykładnią art. 435 § 1 k.c. oraz art. 415 k.c. Sąd Najwyższy zajmował się wielokrotnie (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt IV CSK 588/13, www.sn.pl; wyrok SN z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 509/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 26, Biuletyn SN 2012, nr 10, s. 11; wyrok SN z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt I PK 198/11, www.sn.pl). Skarżący nie odniósł się do dorobku orzecznictwa i nie wykazał, za pomocą argumentacji jurystycznej, występowania niejasności i rozbieżności w rozumieniu tego przepisu. Również art. 415 k.c. nie wymaga wykładni, bowiem jako podstawowy przepis dotyczący czynów niedozwolonych poddawany był wykładni w licznych orzeczeniach, przytaczanych w literaturze prawniczej i publikowanych zarówno w urzędowych zbiorach orzeczeń, jak i internetowych publikatorach, a orzeczenia te powinny być znane profesjonalnemu pełnomocnikowi.

Podnoszone przez skarżącego wątpliwości odnoszą się w istocie do ustaleń faktycznych, na podstawie których Sąd Okręgowy wnioskował o niemożności zastosowania art. 435 k.c. oraz przypisania pozwanego winy za doznaną na skutek wypadku szkodę. Z ustaleń wynika, że stopień zmechanizowania prac w zakładzie pozwanego nie jest znaczny i w istotnej części prace związane z naprawą przebitego koła wykonywane są ręcznie, a do wypadku doszło zanim w ogóle użyto narzędzia wprowadzianego w ruch przez jakąkolwiek postać energii. Ponadto skarżący nie wykazał, że praca została zorganizowana nieprawidłowo lub istniejące realne zagrożenia przy jej wykonywaniu nie zostały przewidziane przez pracodawcę i pracownik nie miał o nich żadnej wiedzy, a w konsekwencji doprowadziło to do

zaistnienia wypadku. Tego rodzaju wątpliwości, odnoszące się w istocie do ustaleń faktycznych, nie mogą świadczyć o potrzebie wykładni przepisu.

Powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący odniósł ją do w art. 435 § 1 k.c. Brak jednak w uzasadnieniu wniosku argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym. Należy również zauważyć, że argumentacja dotycząca tej przesłanki jest jedynie innym ujęciem wątpliwości interpretacyjnych skarżącego, a co do zasady nie jest możliwe jednocześnie skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieją wątpliwości interpretacyjne dotyczące przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na trudną sytuację materialną powoda i konieczność ponoszenia szeregu wydatków związanych ze stanem jego zdrowia.

Wobec udzielenia powodowi pomocy prawnej z urzędu i braku jej opłacenia przez powoda w jakiegokolwiek części, o kosztach tej pomocy orzeczono na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.).